

Takács Gábor László

## Sírkerti Tinder Randi

Történetünk főhőse a dicső Arany János, kinek kiállása határozott, s mosolya barátságos. Az egyetlen problémája, hogy réges-régen halott, földi maradványa a tölgyfák alatt van ott. Kóborol a szelleme körbe a sírkertbe', nem leli meg társát, így magából kikelve dúdolgatja halkán borongós balladáját, míg meg nem hallja jó barátja, Petőfi tanácsát.

- Hallod-e te hitét vesztett, mélabús János? Egy hú asszonyt keresel; látom én, világos! Javaslom hát néked, használjad a Tindert, költői vénád is majd ettől kap új ingert!

S Arany János nem volt rest, a telő után kapott, hisz a sírkerti randi appon nem lőhet ő bakot. Nyomkodta serényen szinte füstölt a képernyő, a balladák királyát nem hatja meg e fertő! Húzogatja balra, húzogatja jobbra, míg tekintete pár szép menyecskén lassan meg-megakadna.

Az elsők között like-olta őt a csodás Blaha Lujza, kinek kár tagadni, túlságosan kivágott a blúza. Dölyfös kis színésznő, ki a nemzet csalogánya, de Arany egy balra húzással dobta őt kukába.

A második hölgy volt Laborfalvi Róza, kinek kedvenc műfaja, mint kiderült, a próza. Ő régi barátjának, Jókainak volt nője, miképpen lehetne mostantól az ő szeretője? Törte a fejét, hiszen a dilemma adott, lehet mégsem a szellemeknek találták ki a társkereső appot?

A harmadik leányzó maga volt a szép Jászai Mari, hozzá nem érhet fel más legény, csak Jani. De hiába próbálta kivetni hálóját, Arany János nem találta benne meg múzsáját. Beszéltek, chateltek, mígnem leszállott az este, de Jánost nem izgatta fel sem a színésznő, sem annak teste.

Már kezdte volna feladni, lelkesedése is alábbhagyott, mikor megrezzent a telefon: „Ön superlike-ot kapott!”

Így talált rá a Tinderen Ercsey Julcsi, a profilképén volt rajta egy sötét kötött pulcsi. Költőnk nem várt sokat, gondolt egy merészet, írt hát neki egyből, nem haszontalan természet.

- Szervusz, szép leányzó, oly ismerős vagy nékem. Pontosan úgy nézel ki, mint a volt feleségem!

- Szia, Jancsi, én vagyok az, kedvesed, Júlia, mondd, miért kellett az időnek ilyen lassan múlnia? Hiányoztál nagyon, te makacs, kóbor lélek, szerelmünk tüze még, remélem, feléled!

- Szívem egyetlen vágya, édes Julianna, emlékem rólad sohasem hervadna! Minden éjjel vágyom gyöngéd ölelésed, megtisztelőnek tartom az online jelölésed.

- Ó drága Jánosom, ez egyszerűen nagyszerű, tudd meg, itt a többi férfi mind hitvány s egyszerű!

- Tudom, egyetlenem, nekem sincs ínyemre, hogy a hölgykínálat többségének profilképe a keble.

- Ó kedves Jánosom, érdeklődnék nálad. Mondd meg nékem, hol, s mikor láthatnálak?

- Találkozzunk holnap az éj leple alatt, drága, a sírkert végében a hátsó parcellába'!

Jánosunk felöltötte legszebb nyakkendőjét, leporolta hamutól koszos, öreg lakkcipőjét. Boldogan indult el a temető végébe, jókedvűen füttyörészett mindenki nagy örömére. Szerelme most újra beragyogja a napot, s nem kell többet használnia az átok Tinder appot.

Így talált egymásra újra János és felesége, a tanulság, hogy sosem múlik a szerelem reménye! S míg szellemük elveszik egymás ölelő karjában, egy elhagyatott tölgyfa alatt tér hősünk szerelmével békésen örök nyugtára.

**Budapest, 2017.03.09.**